

Kurs: EG1017 Examensarbete 15 hp

Självständigt arbete 2019

Konstnärlig kandidatexamen i musik 180 hp

Institutionen för Musik- och
medieproduktion

Handledare: Thomas Florén, Jan-Olof Gullö

Martina Söderberg Aggeklint

Musik med deadline

Att göra en examenskonsert från ax till limpa

Skriftlig reflektion inom självständigt arbete

Till dokumentationen hör även följande inspelning:

En film från min examenskonsert

Abstract

I den här uppsatsen kommer jag att redogöra för vad som hände med min kreativitet när jag jobbade mot en deadline inför min examenskonsert. Jag kommer att berätta om hur jag på tre månader skrev musik, bildade ett band, arrangerade och repade tillsammans med bandet för att sedan avsluta med en konsert. Jag har aldrig tidigare jobbat så intensivt med ett så stort projekt där allting hänger på mig och min kreativitet. Det har varit en utmaning som har resulterat i många olika saker. Tidigare har jag känt mycket prestationsångest när det kommer till att skriva låtar och jag har haft svårt att spela min musik med och för andra. Vad källan till det är finns det nog inget tydligt svar på, men det handlar bland annat om att ha växt upp i en musikerfamilj där kraven satts på en redan som liten, att alltid ha blivit hyllad som sångerska, att ha spenderat större delen av mitt liv på institution där jag praktiserat musik i en torr skolmiljö och att mina hjärnspöken har fått ta för stor plats i ens liv. Jag gjorde ett arbete hösten 2018 där jag ville försöka hitta källan till varför jag håller på med musik och hade då som mål att börja leka mer i mitt musikskapande. Jag hade då kommit fram till att jag i princip aldrig haft en lekfull synvinkel på musik och därav enligt mig missat hela poängen. Det här arbetet är en fortsättning på det projektet där jag nu har gjort det som jag hela tiden har bävat inför, att skriva egen musik och spela den med andra. Frågorna jag ställer mig är om min kreativitet främjas eller hämmas utav en deadline och vad som händer med den kreativa processen samt det klingande resultatet när jag jobbar under tidspress. För att ta reda på det så skrev jag tio låtar och gjorde en avslutningskonsert. Det var en otrolig tillgång att ha en deadline att jobba inför och det gjorde att jag var tvungen att gå in för det till hundra procent. Jag la allt mitt fokus på att skriva musik och satte i princip allt annat åt sidan. Det blev nästan som en lek och i under långa perioder var jag i konstant flow. Jag är mycket nöjd med resultatet av arbetet och till hösten ska vi antagligen spela in en platta.

Nyckelord: Inspiration, kreativitet, flow, deadline, skaparprocess, låtskrivning, musik.

Innehållsförteckning

Inledning	1
Personlig bakgrund.....	1
Syfte och frågeställningar.....	2
Metod	3
Resultat	5
Avslutande diskussion	8
Hämmar det eller främjar det att jobba mot en deadline?.....	8
Process, musikskapande och resultat	9
Källförteckning/referenser:	14

Inledning

Att skriva musik är en hel värld för sig. Det finns så många olika sätt att uttrycka sig på och miljarder sätt att komponera musik på. Den kreativa processen kan ibland vara svår att beskriva med ord. När man är mitt uppe i det kan det ibland kännas som ett parallellt universum och vissa gånger är det nästan som om att tiden slutar att existera. Man kanske skriver musik i ett professionellt syfte eller gör det bara för sin egen skull. Vissa gånger har man idétorra och kör fast ordentligt och andra gånger flyter det på som om att det är det enda man har gjort i livet. Oavsett vad finns det mycket att utforska och alla har sitt sätt, sin väg. I den här uppsatsen kommer jag att redogöra för hur jag har utvecklats som låtskrivare och musiker genom att under tre månaders tid skriva musik, bilda ett band samt repa in och arrangera upp allting inför en examenskonsert.

I min uppsats vill jag framför allt undersöka hur min kreativitet påverkas av att arbeta mot en deadline. Jag vill även belysa aspekter som handlar om processen, att samarbeta med andra, hantera rädslor, hur min självkänsla påverkas och inte minst mitt musikskapande.

Personlig bakgrund

Jag är uppväxt i en musikerfamilj och har sjungit och spelat i stort sätt i hela mitt liv. Det är något jag är väldigt glad och tacksam för då jag fått otroligt mycket gratis på min bana som musiker. Mina föräldrar har alltid varit väldigt stöttande och jag har alltid fått otroliga hyllningar för min röst från olika håll. Trots detta, eller kanske just på grund av detta så har jag alltid haft väldigt stora prestationskrav på mig själv. Det har hämmat mig enormt och jag har ofta haft svårt att släppa kraven och ha roligt i mitt musikskapande. Det gäller främst när det kommer till att skriva egen musik.

Förra terminen gjorde jag ett konstnärligt arbete som handlade om att utforska min inre kreativitet och skaparkraft. Jag har tidigare känt mig ganska blockerad som konstnär och inte vetat hur jag skulle ta mig ur det. Jag ville göra detta för att en gång för alla ge mig själv en ärlig chans att ta reda på vad jag vill göra i musikkväg och inte. Jag har skrivit musik genom åren, men inte känt att musiken kommer riktigt från hjärtat. Jag upplever att jag missade stadiet av lek då allting är på skoj och man inte känner någon press från världen. Det har ofta varit att jag skrivit det som jag tror att andra vill ha. Jag har hela tiden känt press från mig

själv att jag skriver måste vara bra. Av dessa anledningar har jag inte tyckt att det varit speciellt lustfyllt att skriva musik.

Jag ville därför utmana mig själv i detta och försöka göra det till en lek igen. Detta gjorde jag genom att med lekfull ingång skriva musik på olika sätt, där jag satte upp olika begränsningar och regler för mig själv i mitt musikskapande. Det kunde t.ex. vara att skriva under tidspress, att skriva en låt utan ett fysiskt instrument i händerna eller skriva inom en viss genre. Fokus låg inte på resultatet utan på själva processen. Till min hjälp hade jag en bok som heter ”The Artist’s Way” som är skriven av Julia Cameron. Den behandlar ämnena kreativitet och flow och handlar om att utmana sin inre blockerade konstnär. Det jag kom fram till i det arbetet var att struktur och rutin är två viktiga delar i min skaparprocess. När jag satte upp ramar för mig själv, blev det tydligt vad jag skulle göra och det resulterade i att jag blev mer kreativ. Jag fick mer självförtroende som låtskrivare och kände mig i slutändan trygg med att t.ex. kunna skriva en låt på en timme. Sedan kanske kan jag var mer eller mindre nöjd med resultatet, men det spelade inte så stor roll i sammanhanget. Jag lärde mig också mycket om hur min kreativitet fungerar. Varifrån jag hämtar inspiration och var jag känner att min kreativitet kan blomma. Skogen är till exempel en sådan plats där det nästan alltid kommer idéer till mig och jag blir otroligt kreativ. Att få inputs från andra källor är också viktigt. Som att gå på konserter och andra konstevenemang. Det laddar upp de kreativa batterierna och det finns plötsligt nya saker att jobba med i sinnet. Men den kanske viktigaste upptäckten av allt var att jag insåg att om jag tar hand om mig, sover och vilar ordentligt, äter regelbundet och rör på mig så har mår jag bra. Och om jag mår bra, så blir jag en mer kreativ människa. Efter det har jag försökt att leva mer genom den kreativa kraften som alltid finns där för oss människor att ta del av, det handlar bara om att öppna upp sig för den och förvalta den på det sätt som man vill. Jag växte otroligt mycket både som konstnär och som människa under detta arbete och mitt examensarbete är nu fortsättningen på det. Den stora skillnaden är bara att det då var fokus på processen och inte på resultatet, och denna gång är det tvärt om!

Syfte och frågeställningar

Syftet med detta projekt är att få en djupare förståelse för hur deadlines kan påverka kreativitet och skapandeprocesser. Jag har brutit ner det i tre övergripande forskningsfrågor.

- * Främjas min kreativitet av att jobba mot en deadline, i sådana fall i vilka avseenden?
- * Hämmas min kreativitet av att jobba mot en deadline, i sådana fall i vilka avseenden?
- * Hur upplever jag processen, musikskapandet och resultatet?

Metod

För att besvara mina frågor har jag valt att skriva musik till min examenskonsert. Detta gav mig en given deadline för när musiken skulle vara komponerad, arrangerad, repeterad och slutligen framförd. Jag började i januari med att skriva musiken. Mitt mål var att skriva tio-tolv låtar som jag sedan tillsammans med ett band skulle arrangerar upp. Jag ville sätta en skev, knäpp och skitig känsla på låtarna och hade ett tydligt sound i huvudet när jag började. Mina största musikaliska inspirationer inför detta projektet har varit följande band och artister: *Anna Ahnlund*, *Kostcirkeln* och *Naomi Runa Och Märkligheten*. Det är tre av mina favoritartister som jag känner att jag kan relatera till rent musikaliskt. Jag har länge upplevt att jag resonerat med deras tonspråk och därför kändes det fint att uttalat ha med dem som inspirationskällor till detta projekt. Jag ville att det skulle finnas en tydlig röd tråd genom konserten och att det skulle kännas som att låtarna hörde ihop. Därför valde jag att inte använda mig av gammalt material, utan bara ha med musik skriven till just denna konsert. Jag gjorde ett medvetet val att tillskillnad från mitt förra projekt inte jobba efter någon speciell struktur i skrivprocesserna. Jag hade inga tydliga metoder, tidsramar eller fasta rutiner som jag höll mig till. Min känsla var att det skulle begränsa mig denna gång. De allra flesta gångerna började jag helt från blankt papper. Jag kände ett lugn i processen och hade konstant tillit till att idéerna skulle komma till mig, vilket de också gjorde. Jag var själv fascinerad av hur enkelt det var när jag bara släppte taget och lät mig följa med på vågen. Att skriva musik för en hel skiva på två månader är en utmaning. I en sådan process gäller det att vara fokuserad. Dygnet runt snurrade toner, texter och melodier runt i mitt huvud. Jag har aldrig upplevt ett sådant långt tillstånd av flow förut. Såklart hade jag andra saker i livet under tiden, men mitt huvudfokus låg på att skriva musik. Det var som att jag var rädd för att gå ur det, för att jag inte visste om jag då skulle kunna komma tillbaka in i det igen. Jag kunde till exempel gå på konserter, träffa folk, jobba, giga och göra roliga saker men inte sätta mig in några nya projekt eller ta på mig jobb som inte var relaterade till ämnet. Detta var något som jag var noga med och jag såg till att så ofta jag kunde hämta inspiration från andra konstnärer och människor. Jag hade ingen aning vart det skulle landa när jag började, om jag skulle få ihop så

många låtar som jag ville och än mindre om det skulle bli något som jag sedan kände att jag kunde stå för. Men min strategi för att aldrig hamna i idétorka var att alltid ha en minst en låtprocess igång, helst fler. Jag såg till att skriva text så fort jag var ute och gick eller var på väg någonstans. Det gjorde att jag hade en textbank som jag bara kunde plocka ur när jag väl satte mig och komponerade. Viktigt i denna process var att alltid ha med något att anteckna på oavsett var jag var, helst mobilen av anledningen att där också finns inspelningsmöjligheter.

Jag bestämde mig tidigt för att jobba främst vid gitarren, men jag ville också försöka skriva någon låt på dragspel och någon låt på piano. Jag visste att jag ville sjunga på alla låtarna och att jag ville skriva text på svenska. När jag väl satte mig vid instrumentet och började skriva så kom det ofta väldigt naturligt till mig. Det var olika från låt till låt om det var melodi eller ackord först eller om de båda kom till samtidigt. Nästan alla låtar som jag skrev var baserade på en text-skiss som jag sedan tonsatte och formulerade om så att det passade låten. Jag är var sedan mitt förra projekt att arbeta under tidspress och tycker om det sättet att jobba. Dock valde jag att istället för att sätta en klocka och sluta efter en viss tid, bara anamma själva tänket. Med det menar jag att jag försökte lita på att det som kom till mig var det som skulle ut och att inte överarbeta låtarna. Då försvann prestationstänket och skrivprocesserna gick ganska fort. Vissa låtar skrev jag på ett par timmar, andra tog längre tid. Generellt så var det en ytterst lekfull process och jag hade väldigt roligt när jag skrev musiken.

Det var svårt att hålla några som helst rutiner under projektets gång, men några saker föll sig väldigt naturligt. T.ex. så insåg jag snabbt att jag bara skulle ha enkla grejer i kylen som gick snabbt att tillaga. Jag har levt mycket på tortellini och haft turen att bo i kollektiv där vi lagar åt varandra på kvällarna. Till frukost åt jag i princip samma sak varje dag, vilket jag verkligen kommer att ta med mig till nästa gång jag hamnar i en sådan här process. När man är inne i en skrivbubbla vill man inte lägga energi på att fundera på vad man ska äta, utan det ska vara tydligt och enkelt. Jag hade också en rutin på att det första jag gjorde på morgonen var att ta gitarren och sätta mig i sängen och skriva. Då är sinnet helt färskt och det är ännu ganska tomt på tankar i huvudet. För mig är det ett bra stadie att vara i när jag skriver musik. Generellt så skrev jag bara dagtid, av den enkla anledningen att jag bor med andra och att det ska vara tyst efter klockan 22. Dock var detta väldigt frustrerande några gånger då jag verkligen var i flow på kvällen och ville skriva. Men på det stora hela så gjorde det att jag fick en ofrivillig rutin som nog var bra för mig. Sömn och vila var något som jag aldrig tummade på. Jag sov i snitt nio timmar varje natt under hela projektets gång. Detta var ett medvetet val eftersom att jag vet att jag mår bra när jag sover ordentligt och när jag mår bra så är jag mer kreativ.

Jag bestämde att alla låtar skulle vara färdiga i slutet på vecka åtta och därefter skulle vi bara fokusera på att arrangera upp och repa dem tillsammans i bandet. Jag kom med färdiga låtar som vi sedan formade om tillsammans. Min plan var att vi skulle ha sex rep sammanlagt och till varje tillfälle skulle jag ta med tre nya låtar. Jag som bandleadare hade ju uppgiften att ha en övergripande koll på allting, att boka lokaler, att ha med noter till alla, att se till att alla i gruppen har det bra och att vi hinner med det vi ska. Det handlade också om att förmedla mina tankar om musiken till bandet, hur jag vill att musiken ska låta och vad som passar var och inte.

Resultat

Mitt mål var att skriva tio-tolv låtar och sammanlagd blev det tio. Efter det var jag tvungen att sätta stopp då jag insåg att vi inte skulle ha tid att repa in fler låtar. Av de tio var det åtta som framfördes i helband på konserten, en där det bara var jag och en till på scen och en där jag var helt ensam. Jag har tidigare inte skrivit så mycket musik som inte har känts som mig, men det här känns annorlunda. Denna gång kändes det som att alla låtar kom rakt från hjärtat och att de resonerar med mig och mitt uttryck. Jag tycker ändå att jag fick fram det skitiga, knäppa soundet som jag ville ha från början, om än i lite mindre utsträckning än önskat. Det känns också som att jag har hittat ett nytt sound, både sångmässigt och uttrycksmässigt. Detta om man bortser från det soundet som vi i bandet utvecklade tillsammans. Under processens gång har mitt sätt att sjunga förändrats. Det har blivit mer skitigt, inte så finstämt och ”perfekt” som innan.

Under själva skrivprocessen lyckades jag hålla ett väldigt fokus på musiken. Jag har aldrig tidigare upplevt en sådan stark känsla av flow i något annat arbete som jag gjort. Det var det faktum att jag var tvungen att producera så mycket musik under så kort tid som gjorde att jag höll mig så pass vässad. Ibland var jag inne i min skrivbubbla i flera veckor i sträck, då jag inte tänkte på eller gjorde något annat. Det kunde bli väldigt intensivt och jag längtade ofta efter lugn och ro. Jag önskade att det bara för en stund kunde vara tyst i huvudet och visste att jag nog skulle tycka att det var rätt skönt när det var över. Samtidigt tyckte jag såklart att det var väldigt roligt. Det kom nya låtar till mig hela tiden och det är många låtidéer som jag inte ens har hunnit titta på efter att jag skrivit ner dem samt flera låtar som är halvfärdiga som väntar på att bli klara. Det var häftigt att få uppleva att det kan vara så enkelt att skapa. Att steget inte är långt till att något som nyss inte existerat nästa stund gör det. Efter att ha läst

boken ”The Artist’s Way” så har min syn kreativitet förändrats. I boken beskriver författaren kreativitet som en universell kraft som finns ibland oss. Jag har tagit mycket inspiration från hennes sätt att tänka. Cameron skriver:

Jag lärde mig att lämna över min kreativitet till den enda gud jag kunde tro på, kreativitetens gud, livskraften som Dylan Thomas kallade >> the force that through the green fuse drives the flower <<. Jag lärde mig att ta ett steg åt sidan och låta den kreativa kraften verka genom mig. Jag lärde mig att helt enkelt infinna mig vid manuskriptsidan och skriva ner det jag hörde. Det skrivandet påminde mer om att tjuvlyssna än om att konstruera en vätebomb. Det var inte svårt, och det exploderade inte i ansiktet på mig. Jag behövde inte vara på humör. Jag behövde inte ta min känslotemperatur för att avgöra om inspirationen låg på lur. Jag skrev, helt enkelt. Inga förhandlingar. Bra, dåligt? Det angick mig inte. Det var inte *jag* som gjorde det. Genom att upphöra att vara en självmedveten skriftställare lärde jag mig att skriva fritt. (Cameron, 2018, s. 17)

Med detta tankesätt handlar det bara om är att öppna upp sig för den kreativa kraften och dokumentera det som kommer till en. Jag upplevde det verkligen som att låtarna kom till mig och att min uppgift var att skriva ner det jag fick. Jag har börjat se på kreativitet som något som vi badar i hela tiden, och för oss handlar det om att öppna kranen för att det ska kunna forsa igenom våra kroppar och sinnen. Kranen kan vara vidöppen, halvöppen, på glänt eller kanske till och med helt stängd och beroende på hur du ställer den kan kreativiteten flöda olika mycket. Det är förstås beroende på vilken situationen man befinner sig i och vem man är men vetskapen om att den alltid finns där gör att vi bara behöver ta reda på vad som får oss att kunna öppna upp oss för den. För mig var det tydligt att om jag tog hand om mig och sov ordentligt så hade jag mycket lättare att hamna i det stadiet. Också att det handlar om att arbeta fokuserat och att inte ha några störningsmoment i bakgrunden så som telefoner och annat som kan ta ens fokus.

Vi hade inte så mycket tid som jag hade önskat att jobba med varje låt under repen vilket resulterade i att jag flera gånger gav upp min idé om hur jag ville att det skulle låta och öppnade upp för nya tank. Till exempel så var det ganska svårt att få till det skitiga soundet som jag önskade. Det var svårt att förklara för bandet exakt hur jag ville att det skulle låta och kände att det inte fanns tid till att utforska och testa oss fram. Vissa låtar tog mer tid än andra och några hade fått gå igenom flera olika omvandlingar innan vi kände oss nöjda. Men det dök hela tiden upp saker på vägen som förade musiken och som tillslut blev ”vårt sound”. Att jobba inför en deadline i grupp är spännande. Min känsla är att alla blir mer fokuserade och samtidigt också mer produktiva. Som jag pratat om innan så upplever jag att tidspress gör

det lättare att få saker gjorda. Att inte kunna vrida och vända på allt lika mycket gör att man inte hinner bli lika kritisk och därav finns det bra förutsättningar för att musikskapandet blir mer lekfullt.

Min tanke från början var ju att vi skulle ha sex rep, men detta sprack då vi insåg att vi inte skulle hinna med allt. Vi var tvungna att lägga till två rep så att vi sammanlagt hade åtta stycken. Dessa två lade vi dagtid så att vi skulle ha lite extra tid och energi. Repen blev generellt ganska långa då vi hade väldigt mycket att gå igenom att sätta på varje rep. De flesta låg på runt fyra timmar, ibland lite mer och ibland lite mindre. Vi hade vårt första rep den trettonde februari och genrep den 30 mars. Två dagar senare var det dags för konsert.

Det är måndag, klockan är 19.00 och publiken sitter tyst i och förväntansfull i Lilla Salen på KMH. Det är fullsatt och alla som har kommit in i salen har fått varsin sockerbit i handen. Simon Söderberg och Erik Metall har jobbat hela dagen med att rigga och sätta ljus och sitter nu längst bak vid sina bord och väntar. Scenen är tom och ett mystiskt ljus ligger över den och förbereder publiken på att något snart ska hända. Lina Westerbergh och Josefin Stacy har tre kameror igång och ska dokumentera det som snart ska hända. Då öppnas dörren och Malte Visnek (slagverk) stiger in. I handen har han en plastslang som han vevar runt med i luften. Han har en mask över ansiktet som är gjord av ett vildsvinsbäcken och ser ganska läskig ut. Han gör en liten show framme på scenen och det vinande ljudet från slangen sätter grunden för nästa person som kliver in. Madde Brink (fiol och sång) kommer in med en åsktrumma och gör en liknande performance. Hennes mask är svart och vit med långa röda flätor som hänger ner över hennes rygg. Efter henne kommer Niklas Römer (elbas) in med ett långt regnrör. Även han bär mask. Tillsammans bildar de ett åskväder. Efter dem kommer Josef Ask (trumset) och Viktor Spasov (elgitarr) in med nästan likadana masker som påminner lite om gasmasker och sätter sig vid sina instrument och börjar spela. Sist in kommer jag, utan mask, men bär istället ett par antilophorn gjorda i papper maché, med snäckor hängandes emellan hornen. Det är Malte som är konstnären bakom maskerna och hornen. Tillsammans skapar vi en ljudmatta och första låten är igång. Men hur gick det då?

Foto: Elin Björklund

Avslutande diskussion

Hämmar det eller främjar det att jobba mot en deadline?

Jag vet med mig sedan tidigare att jag har svårt att ta tag i saker. Och det är inklusive att göra saker som jag tycker är roligt. Det kan vara så att jag tänker att jag ska göra något väldigt länge och ju mer jag skjuter på det, desto mer blåser jag upp det i mitt huvud och tillslut är det bara ångestladdat. Och så fort det har blivit ångestladdat så försvinner kreativiteten. Min strategi nu för tiden är att istället då ställa mig själv frågan om det är något jag vill göra nu eller om det är något jag ska lägga på hyllan och plocka fram en annan gång. När jag gjort det valet så brukar det kännas lättare och då kan jag behålla den kreativa och lekfulla känslan kring det. Av den här anledningen var det spännande att utforska vad som händer när jag tvingas jobba under tidspress. Jag visste faktiskt inte alls hur det skulle gå, men jag hade hela tiden en känsla av att jag skulle ro det i hamn. Men jag kan ju säga att om jag inte hade haft en deadline så hade nästan ingenting av det jag gjort de senaste tre månaderna existerat och jag hade aldrig satt mig ner och skrivit tio låtar som jag nu tänker göra en platta av. Och utan tidspressen är jag övertygad om att jag inte hade haft samma känsla av kreativt flow som jag

nu haft största delen av tiden. Så det tycker jag besvarar min frågeställning om min kreativitet främjas av en deadline eller ej.

Process, musikskapande och resultat

Att leva i en konstant kreativ process är rätt slitigt i längden. Huvudet får aldrig vila och det är som att aldrig gå av jobbet. Så har det i alla fall varit för mig. Jag har haft svårt att hitta vilopausar i den här processen och jag tror att det gäller att lära mig att koppla bort musiken ibland om jag vill hålla på med det i längden. Jag tog mig inte tiden till att lyssna på mig själv och vad min kropp sa att den behövde. Jag kände starkt under tidens gång att jag borde ha lyssnat till vad den sa, men hade så svårt att slita mitt fokus från musiken. Det kunde vara att jag istället för att äta satt och skrev eller att jag hade ont i kroppen av att ha suttit så länge och egentligen behövde röra på mig men inte gjorde det. Jag fick ont i kroppen redan efter någon vecka men tog mig ändå inte tiden att träna och stretcha som jag brukar. Detta är något jag behöver jobba med i framtiden då jag förstår att det inte är hållbart i längden. Om jag skulle göra något liknande projekt igen så skulle jag behöva trycka mer på de aspekterna och se till att jag tar hand om mig bättre.

Det var som jag nämnt tidigare också svårt att koppla av psykiskt. Jag hade svårt att vila hjärnan då den ständigt var inne i en kreativ process. Jag ville bara koppla av och sätta stopp för idéerna men samtidigt var det som att jag inte ville missa det som dök upp. Min känsla var att jag inte hade råd att låta det försvinna ut i universum igen. Jag upplever att det är svårt att hitta balans mellan mitt vardagliga liv och att vara mitt uppe i en skaparprocess. Och jag har faktiskt inga svar hur det ska lösas. Denna gång var det ju väldigt många låtar som skulle skrivas på väldigt kort tid och då var min känsla att jag behövde låta den kreativa processen komma före allt annat. Det handlade då om att rida på vågen av flow för jag hade ju ingen aning om när den skulle komma nästa gång. Dock så har jag ju lärt mig att om jag bara sätter mig ner vid ett instrument så kommer det alltid att komma något. Frågan är bara hur nöjd jag blir med resultatet. Det var en rolig del av processen att jag inte hade skrivit klart alla låtar innan vi började repa. Tack vare det kunde jag känna mig friare i processen och ha en mer lekfull inställning till det hela. Detta av anledningen att jag kunde skriva färdigt en låt dagen innan ett rep och sedan prova olika idéer som jag hade dagen efter. Det här sättet att jobba kreativt i grupp känns som något för mig och något som jag definitivt vill fortsätta med. Jag har givetvis gjort det förut, men inte på detta sättet. Denna gången var det musik som jag skrivit, som vi tillsammans utvecklade och formade vidare på och gjorde till vår.

Att vi skulle hinna sätta allt på sex rep var lite naivt. Dock flaggade jag innan vi började för att det kunde bli fler om det var så att vi behöver det. På de åtta rep vi till sist hade lyckades vi precis få ihop det för att kunna göra en bra konsert. Då var vi ändå väldigt produktiva på repen och satte det mesta ganska fort. Men skulle jag göra en sådan här grej igen så vet jag ju med mig att det tar mer tid än vad man tror. I alla fall om man ska arrangera musiken tillsammans. Vi hade sex rep på kvällstid och två på dagtid. Det var ganska stor skillnad på energinivån på de olika repen. På kvällsrepen var folk generellt ganska trötta och mer lättretliga. Det flöt inte på lika bra som jag upplevde att det gjorde när vi repade på dagtid då folk kom dit utvilade och med ny energi för dagen. Det är också något jag kommer att ta med mig till framtiden som kan vara bra att ta med i beräkningen när man ska planera in viktiga rep.

Jag hade i de flesta fallen en ganska tydlig bild av hur jag ville att musiken skulle låta. Ibland var det dock svårt att sätta ord på det och förmedla det till bandet. Den skitiga och skeva ljudbild som jag hörde från början hade vi väldigt svårt att få till. Jag försökte med lite olika saker för att få fram det jag ville. Dels genom att själv visa och att överdriva så mycket jag kunde för att försöka skapa en lekfull och avdramatiserad stämning, dels genom att visa klingande exempel på låtar som jag ville efterlikna soundet på och dels genom att beskriva i ord både före och under tiden vi spelade. Men jag var ändå som sagt tvungen att ge upp vissa grejer för att jag insåg att vi inte hade tid att jobba fram det. Jag har funderat lite över vad jag hade kunnat göra för att nå fram med mina tankar och idéer. Kanske hade det gått bättre om jag från början hade visat fler ljudande exempel, eller om vi testat att göra olika övningar tillsammans med bandet. Eller så handlade det bara om att vi egentligen behöver spela mer så att vi kan få en chans att leka fram det och hitta rätt sound.

En person som inspirerat mig är Mikael Karlsson, en fantastisk kompositör, bosatt och verkande i New York. Jag hörde hans sommarprat i P1 2016 där han bl.a. pratar om hur han arbetar med sina olika projekt. Han jobbar dygnet runt och gör mycket i sista sekunden. Han har mycket tillit till sig själv och alla inblandade då han ofta gör saker på plats och låter musikerna i produktionen vara en stor del av processen. Men det är förstås alltid han som har det övergripande ansvaret att fånga upp det som kommer upp och att sätta in det i rätt kontext. Han menar att det är det bästa sättet för honom att jobba på och säger i en intervju med reporter Sjögren från SVD (2016, 17 juli) ”att sitta och arbeta för sig själv, att bara ha sig själv att spegla sig i, kan vara ganska destruktivt. Jag gillar att arbeta med många olika människor, framförallt att hitta de där personerna som är lika lekfulla i sin process som jag”.

En av uppgifterna som jag som bandleddare har är ju att se alla i bandet och att se till så att folket känner sig sedda. Jag kände inte att jag hade tid att fokusera så mycket som jag ville på de olika instrumenten. Det som blev mest lidande var slagverk och fiol. Det gjorde mig frustrerad för jag hade inte tid att fånga upp det på det viset som jag ville. Problemet låg mestadels i att vi under repen inte hade så mycket tid för att arrangera utan att vi behövde fokusera på att bara försöka sätta allting. Då blev det naturligt att det var mycket fokus på bas, trummor och gitarr. Varför det blev så är jag inte helt säker på, men en aspekt kan vara att de är de som utgör själva grunden och att slagverk och fiol mer hade rollen som soloinstrument i sammanhanget. En annan aspekt kan också vara att jag inte är lika van att höra fiol och slagverk i progg/pop-musik och därför inte naturligt hör alla musikaliska möjligheter och var inte kapabel att komma med lika många idéer. Det är till exempel mycket lättare för mig att höra melodislingor i gitarren än fiolen, bara för att jag är mer van vid det.

Jag hade pratat med violinisten innan och kommit överens om att vi skulle arrangera tillsammans. Vi båda tyckte att det kändes roligast. Och resultatet blev bra tack vare att hon är så fantastiskt bra på sitt instrument. Men jag funderar ändå i efterhand på om det inte hade varit smartare att jag på vissa ställen hade skrivit färdiga noter till henne, eller att vi vid sidan av satt oss ner och komponerat tillsammans. Då kanske hennes roll i bandet hade blivit tydligare och därmed hade vi som band kunnat bli ännu tightare och framför allt haft ännu roligare. Lite samma gällde för slagverket. Jag hörde mycket saker i slagverket från början men när alla i bandet satte sin touch på det hela så lämnades inte lika mycket plats för det som jag hade tänkt. Jag gjorde inte så mycket för att ändra på det och känner i efterhand att jag skulle ha tagit upp det tidigare. Jag nämnde det först i slutet, men inte för alla utan bara fiol, slagverk och trumset. Vi kom fram till att det handlar om att trumsetet behöver ge mer plats åt slagverket, men det var ju så dags då. I framtiden tänker jag att jag ska försöka utnyttja slagverket på ett annat sätt, så att det framhävs mer och kommer till sin rätt i sammanhanget.

Vi hade bestämt att på konserten skulle alla i publiken få varsin sockerbit när de gick in. Detta för att vi ville ge dem något lite extra. Vår förhoppning var att de skulle spara den och att de i slutet skulle kasta upp dem på scenen. Extranumret hette nämligen sockerbitar och texten i refrängen går ”mata mig med sockerbitar” om och om igen. Så vi hade förberett med så att alla i bandet förutom jag kunde kasta sockerbitar på mig och samtidigt försöka få publiken att göra likadant. Det var spännande för vi hade ingen aning om hur det skulle bli. Men det blev succé och ett stort sockerbitsregn inföll sig på scenen i extranumret! Det var ingen som sagt åt någon att kasta och jag vet inte heller hur många det var som gjorde det, men åtminstone

tillräckligt många för att det skulle bli ett bra regn. Och de som inte kastade den på scen fick sig i så fall antingen en liten munsbit eller ett minne att ta med sig hem. Jag tycker om interaktivitet mellan publik och scen och detta kändes som en bra ingång till det. Om vi skulle göra det igen kanske vi till och med kan vara ännu tydligare med vad som ska hända med sockerbiten så att alla deltar. Det behöver ju inte vara att man ska kasta den, det kan ju lika gärna vara att man ska bygga ett sockerbitstorn eller liknande.

Jag har utvecklats något enormt som låtskrivare och inte minst som musiker i detta projekt. Jag har hittat ett nytt sätt att förhålla mig till mitt musikskapande. Jag har gått från att ha varit ganska låst och rädd till att ha öppnat upp och nu känna mig ganska fri i min kreativitet. Det är rätt stor skillnad på min skaparprocess nu om man jämför med för bara ett år sedan. Förut tog jag ofta mycket längre tid på mig att skriva en låt än vad jag gör nu. Då jobbade jag mycket mer med låtarna men min iakttagelse är att det inte är någon speciellt stor skillnad på resultaten. Det enda jag kan se är att de låtarna jag skriver nu känns mer genuina och som att jag kan stå för dem på ett annat sätt. Jag tror att det är för att de alla kom till under så kort tid. Känslan är att det är något som kommit till mig som jag sedan skrivit ner på papper eller spelat in på telefonen och inte att det är mina låtar. Tidigare när jag skrivit låtar har jag oftast inte känt att det kommer från hjärtat. Det har ofta varit i ett skolsyfte eller annat sammanhang där jag behöver prestera och alltid med känslan i ryggen att jag måste leverera något bra. Allt detta har jag varit högst medveten om det och det var av den anledningen jag valde att jobba med det i mitt förra projekt och att sedan nu fortsätta med det i det här arbetet. Och visst har det gett resultat. Nu känner jag helt plötsligt att jag aldrig skulle kunna vara utan det och jag känner inte samma prestationshets. Jag vet vad jag tycker om och så länge jag tycker att det är bra så vet jag att det är det.

Jag är själv imponerad över min förmåga att kunna komma in i flow och sedan lyckas stanna kvar i det så länge. Det var som sagt första gången i mitt liv som jag upplevt det under så lång tid i sträck. Jag inser att jag aldrig tidigare har gett mig själv en ordentlig chans att göra det. Jag har ofta många bollar i luften samtidigt och fokuserar sällan på bara en sak. Det kan då vara lätt att få känslan av att jag gjort allt och ingenting när jag tittar tillbaka på tiden som har gått. Jag tänker att båda sidorna har sin charm och att jag inte ska utesluta något. Men jag har efter detta projekt börjat fundera på vad som skulle hända om jag faktiskt var lite mer selektiv i det jag vill göra och göra aktiva val i vad jag vill lägga krut på och inte. Om jag skulle börja med det tror jag att jag skulle kunna vara en väldigt produktiv människa. Jag ska ta med mig den lärdomen och utforska om det är ett hållbart sätt för mig att jobba i framtiden. Det här

arbetet har fått mig att tänka om lite. Just nu har jag ingen aning om vad jag vill göra i framtiden mer än att jag vet att jag absolut vill skriva och spela musik med andra. Det är som att jag har fått smak på det och plötsligt bara vill ha mer. I samband med detta har det också dykt upp andra musikprojekt som jag är och ska vara med i och jag det har öppnat upp för att tänka större och faktiskt kunna se saker hända. Bl.a. ska vi nu spela med det här bandet på Inspirationsfestivalen i Skattungbyn i sommar och som sagt kanske spela in en skiva med det materialet vi har till hösten.

Källförteckning/referenser:

Cameron. J. (2018) *The Artist's way*. Stockholm: Mima förlag.

Sjögren. J. (2016, 17 juli). "Musik kan riva hål i en". *SVD*. Hämtad 2019-04-12 från <https://www.svd.se/musik-kan-riva-ett-hal-i-en>